Ao. 1856. Dingsdag

No. 70. 10 Junij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE-BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 9 Junij 1856.

Bij Gouvernements resolutie van den 5n. dezer maand No. 698, is aan den Heer Mr. B. Lyon, op zijn verzoek verleend een eervol ontslag als Lid van de Commissie van Onderwijs.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, den 31 Mei 1856.

Van wege Zijne Excellentie den Heer Gouverneur dezer Kolonie, wordt hiermede bekend gemaakt, dat, tengevolge van de daartoe gedane verzoeken, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden aan de navolgende slaven, als:

1o. Aan het slavenkind *Anna Josephina*, geboren in 1855, dochter van *Isabella*, toebehoord hebbende aan J. A. Scheiderman.

2o. Aan het slavenkind *Flora*, geboren in 1853, dochter van *Abena*, toebehoord hebbende aan Gebroeders Reijns.

3o. Aan de slavin *Fannij*, geboren in 1796 (moedersnaam onbekend) toebehoord hebbende aan P. F. Bromet.

4o. Aan het slavenkind *Grietje*, geboren in 1851, dochter van *Marij*, toebehoord hebbende aan den boedel Saml. Henriquez Moron.

5o. Aan den slaaf *Willem*, geboren in 1815, zoon van *Abenie*, toebehoord hebbende aan Mr. P. Fiers Smeding.

6o. Aan het slavenmeisje *Estrelle*, geboren in 1847, dochter van *Wilhelmina*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Potribo*, divisie *boven Commewijne*.

7o. Aan de slavin *Alida*, geboren in 1832, dochter van *Sophietje*, toebehoord hebbende aan Plantaadje *Burnside* in *Coronie*.

en 8o. Aan de slavin *Affie*, geboren in 1815, dochter van *Cateau*, en hare kinderen: *Cezar*, geboren in 1835, *Abenie*, geboren in 1838, *Premier*, geboren in 1840, *Anna*, geboren in 1844, *Jacobus*, geboren in 1847, *Josephina*, geboren in 1850, *Rudolf*, geboren in 1853, en *Flora*, geboren in 1856, allen toebehoord hebbende, voor den vrijdom aan S. Norden;

En dat gemelde gemanumitteerden voortaan de namen zullen voeren, van:

1o. *Anna Josephina Kohll.*
2o. *Flora Vohl.*
3o. *Maria Fannij van Sman.*
4o. *Geertruida Oron.*
5o. *Willem de Linde.*
6o. *Estella Elisabeth Louise Ozee.*
7o. *Alida Homos.*
en 8o. *Amalia Affis Noorde.*
Richard Joseph Noorde.
Cato L'Esperance Noorde.
François Noorde.
Christina Anna Noorde.
Nicolaas Jacobus Noorde.
Magdalena Josephina Noorde.
Emanuël Rudolf Noorde.
Mathilda Flora Noorde.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1856.

9 Junij. Van het slavenkind *Joseph*, geboren in 1853, zoon van *Josephina*, toebehoorende aan plantaadje *Dageraad* en *Dankbaarheid*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

» » Van het slavenkind *Adolphina*, geboren in 1854, dochter van *Eva*, toebehoorende aan plantaadje *Voorburg*, divisie *boven Suriname* en *Thonarica*.

» » Van den slaaf *George*, geboren in 1821, (moedersnaam onbekend), toebehoorende voor den vrijdom aan J. M. Orsinga.

» » Van het slavenmeisje *Chrisje*, geboren in 1843, dochter van *Rosa*, toebehoorende voor den vrijdom aan S. F. Day.

» » Van het slavenkind *Nautje*, geboren in 1852, dochter van *Première*, toebehoorende aan A. B. Elias.

De waarnemende Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste afkondiging.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

1o. De slavenjongen *Pietje*, aankomende Plant. *Annaszorg*.

2o. De slavin *Caro*, aankomende Helena Mengel.

en 3o. De slaaf *Albert*, aankomende den Bl. M. J. Zschuschen.

Terwijl sedert 1o. Mei jl. als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slavin *Eva*, aankomende A. Harris.

en 2o. De slaaf *Adam*, aankomende de mind. J. A. R. Millar.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, den 6 Junij 1856.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Transport.

(8095). Den 5den. Junij 1856. W. M. Robus aan C. L. Conijnenberg, van het Huis en Erf aan de *Hooge Straat*, N. W. La. E No. 323, O. W. La. D No. 876*a*.

Paramaribo, den 6 Junij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Transport,

(8099) Den 7n. Junij 1856. S. Simons, dezelve S. Simons, E. Simons Pz., Ik. Robles als in huwelijk hebbende M. Simons en J. J. Simons als in huwelijk hebbende B. Simons, erfgenamen van wijlen hunne zuster Fajle Simons, aan Ann Elder, van het Huis en Erf met de daarop staande gebouwen aan de *Keizer straat*, N. W. La. D No. 7, O. W. La D No. 177.

Paramaribo, den 9 Junij 1856.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

De Kapitein Luitenant ter Zee, Stations Kommandant, Oudst aanwezend kommanderend Officier in de kolonie *Suriname*, maakt bij deze bekend, dat de levering van het *versch* RUNDVLEESCH van *primo Julij* tot en met *ultimo December* 1856, voor de Ekwipagien Zr. Ms. Schepen van Oorlog zal worden aanbesteed, en aan de minst inschrijvenden gegund; — de voorwaarden van aanneming zullen ter *visie* liggen bij den Heer Kolonialen Magazijnmeester te *Paramaribo* van den 9n. tot en met den 16n. *Junij* 1856; alwaar tot op laatstgemelden datum 's morgens ten *elf* ure, de beslotene inschrijvingsbilletten zullen aangenomen worden.

SEQUESTERS

der plantaadje *Sarah*, bieden bij inschrijving, tegen *Kontante Betaling*, te koop aan:

24 BALEN, SCHOONE KATOEN.

liggende ter Landswaag.

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Woensdag den 11n. dezer, des morgens te 9 ure aangenomen en aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende, zal de Katoen, onmiddellijk na de toewijzing, in ontvang moeten genomen worden. (8432)

Paramaribo, *den* 9 *Junij* 1856.

Nieuwstijdingen.

Engeland.

In Engeland heeft zich sedert het voeren van een oorlog een merkwaardig verschijnsel geopenbaard. Toen namelijk de Engelsche troepen in de Krim gedurende den eersten winter letterlijk met gebrek hadden te kampen, zoodat vele soldaten buitendien reeds door de vermoeijenissen van een zwaar beleg uitgeput, bezweken, en dit niettegenstaande uit Engeland onophoudelijk levensmiddelen en kleederen daarheen werden gezonden, kwam men tot de ontdekking, dat het kwaad meestal aan het administratief bestuur moest geweten worden. Duizende stemmen gingen op, die niet alleen om verandering van het oude versleten stelsel, maar ook om wraak schreeuwden. Meeting op meeting werd gehouden, door de aanzienlijksten des lands gepresideerd of bijgewoond, met het doel om bij de regering op verandering ten deze aan te dringen. Overal wees men de misbruiken als met den vinger aan. Het bekende Sebastopol committé, door het Lagerhuis benoemd, waarin zoo als men weet, het hoofdbestuur hevig gegispt werd, was er een eerste uitvloeisel van. Een ander gevolg dier meetings was de oprigting op verschillende plaatsen van maatschappijen tot bevordering van administrative hervormingen. De regering gaf hier en daar gehoor aan dien wensch, natuurlijk niet met die voortvarendheid die sommigen wel wenschten. Zij gaf te kennen, dat gedurende den oorlog, men niet wel ruimer kon te werk gaan, doch dat die hervormingen met meer doortastende hand zouden worden voortgezet, *wanneer de oorlog eens geëindigd zou zijn.* Over het algemeen nam men daarmede genoegen, althans sedert de benoeming van lord Palmerston tot eersten minister, een man, die energiek van karakter, verklaard oorlogsgezind was en dien men begreep noodig te hebben. Bij alle gewigtige kwestien in het Parlement had hij dan ook eene groote meerderheid op zijne zijde, en werd hoofdzakelijk slechts bestreden door de zoogenaamde partij des vredes, waarbij zich veelal de Manchestersche school aansloot. Thans echter, nu aan dien oorlog een einde gemaakt is, zal het de vraag zijn, of lord Palmerston op den duur die meerderheid in het Parlement aan zijne zijde zal hebben, zonder welke eene constitutioneele regering niet bestaan kan. Zeer velen wenschen in vredestijd ontslagen te worden van den man, dien men gedurende den oorlog noodig had. Van verschillende kanten verneemt men dan ook, dat de regering het Parlement zal ontbinden binnen een zeer kort tijdsbestek. Hoewel nu niet bepaald kan gezegd worden, dat hiervoor veel waarschijnlijkheid bestaat, zoo is niettemin zeker, dat zij hiertoe zal overgaan, zoodra het blijken mogt, dat lord Palmerston op eene minder groote meerderheid rekenen kan; zelfs heeft zich bereids een bekend orgaan van dien staatsman in dien geest uitgelaten.

Engeland, dat thans den oorlog tegen Rusland geëindigd ziet, is gewikkeld in een geschil, of liever in twee geschillen, met een grooten staat aan gene zijde des Oceaans, met Amerika. Het eerste, hetwelk het dreigendste aanzien heeft, betreft Centraal-Amerika, het tweede de aanwervingen van troepen door Engeland ten behoeve van den oorlog tegen Rusland, op het gebied der Unie. Om eene mogelijke botsing in Centraal-Amerika te voorkomen, waarop beide, Engeland en Amerika, begeerige blikken sloegen, zij het dan niet om er grondgebied te veroveren, dan toch om er een zoogenaamd protectoraat of eenigen anderen invloed uit te oefenen, iets, hetwelk door de ontworpen doorgraving van de landengte van Panama, ter verbinding van den Atlantischen Oceaan met de Stille Zuidzee, thans meer waarde dan ooit verkregen had, is in 1850, tusschen Bulwer, den gevolmagtigde van Engeland, en Clayton, dien van Amerika, uit naam van beider regeringen een tractaat gesloten, dat behoorlijk geratificeerd is. Daarin is, onder anderen bepaald, dat geen van beide natien eenig grondgebied van Centraal-Amerika zal mogen bezetten, bij zijne bezittingen inlijven of er eenig beschermheerschap behouden. De bewoordingen van deze bepaling schijnen echter niet zeer duidelijk en voor twee uitleggingen vatbaar te zijn. Althans Amerika houdt vol, dat uit kracht van dit tractaat, Engeland niet langer het beschermheerschap over het Mosquito gebied mag behouden dat het tijdens het sluiten van dit tractaat reeds bezat; terwijl Engeland daarentegen beweert, dat de bepaling geenszins doelde op het toen reeds bestaande protectoraat, maar alleen een nieuw beschermheerschap uitsloot. Over deze uitlegging nu zijn reeds langen tijd tusschen beide regeringen correspondentien gevoerd en nota's gewisseld, waarin elk der beide partijen bij hare eigene opvatting bleef volharden; terwijl de kwestie thans tot die hoogte geklommen is, dat ze spoedig òf in der minne geschikt moet worden, òf tot ernstige gevolgen, aanleiding geven moet. De Engelsche regering heeft, om tot het eerste te geraken, aangeboden het geschil door eene scheidsregterlijke uitspraak te doen beslissen. Het is nog niet met volle zekerheid bekend, of dit voorstel door de regering der Unie van de hand *gewezen zal worden*, maar te oordeelen naar al wat dienaangaande uit Amerika wordt gemeld, heeft men allen grond om te gelooven, dat zij het verwerpen zal. Althans hebben zich krachtige stemmen in den senaat tegen eene arbitrage doen hooren. Er komt hier volstrekt geen arbitrage te pas, zeide men; het geldt de beteekenis van een woord, en de Amerikanen zijn zoo goed als iemand ter wereld in staat; dit woord in waren zin op te vatten. Buitendien verklaarde men zich daartegen, omdat Amerika geen vrienden onder de gekroonde hoofden van Europa telt, en dus in het ongelijk gesteld zou worden. De eenige keer, dat de Unie eene internationale kwestie van een buitenlandschen scheidsregter heeft onderworpen, namelijk aan den koning der Nederlanden, toen het de Noord-Oostelijke grensscheiding gold, had eene uitspraak in 1831 ten gevolge, waarin geen der partijen genoegen nam. Daarbij komt de verklaring van het senaatslid Clayton zelven, die een der onderhandelaren van het tractaat was, volgens welke de Engelsche uitlegging aandruischt tegen de beraadslagingen, welke bij de discussien over dat tractaat zijn gehouden.

Op die verklaring heeft hij wel laten volgen, dat hij aan geen oorlog met Engeland geloofde; maar dit kan als eene taktiek beschouwd worden die velen in den senaat gevolgd hebben, welke voorgeven niet aan een oorlog te denken en nog veel minder, dien te wenschen, maar intusschen heftige maatregelen voorstaan. Geen staatslid heeft zich echter oorlogzuchtiger uitgelaten dan generaal Cass, die gezegd heeft dat Engeland den oorlog met Amerika zocht, ten einde daardoor zijn verloren wapenroem in den oorlog tegen Rusland te herwinnen. Dat het Amerikaansche volk in deze spanning door allerlei middelen in een staat van opgewondenheid wordt gebragt, behoeft naauwelijks gezegd te worden; de dagbladen althans zijn daartoe over het algemeen ijverig in de weer, en men is niet vreemd aan het denkbeeld, dat de omstandigheid dat nog dit jaar eene nieuwe preidentskeuze zal plaats hebben, van invloed zal zijn op den weg, dien de regering ten deze zal inslaan. Onder de voorloopige maatregelen die genomen zijn, kan men rangschikken de reeds door het congres goedgekeurde voordragt tot het toestaan van drie millioen dollars tot vermeerdering van de Amerikaansche zeemagt en tot oprigting van een fort op Sandy Hook en het aanleggen van andere versterkingen, alsmede den last aan het eskader in de Middellandsche zee gegeven, van op de Spaansche kusten te kruisen, zoolang het geschil met Engeland hangende is. Met laatstgemelden maatregel wordt ongetwijfeld Spanje bedreigd, voor het geval dit land mogt goedvinden, de zijde van Engeland te kiezen, teneinde daardoor de Engelsche bescherming te verkrijgen voor Cuba waarop een deel der Amerikaansche natie begeerige blikken slaat.

Wat Engeland betreft, daar schijnt men algemeen wel te vreden te zijn met het voorstel der regering tot abritage. Men heeft haar in het Parlement nog geen hevige verwijten gedaan wegens de uitlegging die zij aan het tractaat geeft. Dit ligt eigenlijk ook in den aard der zaak. Deze kwestie is meer eene nationale dan eene partijzaak. Geheel anders is het geval met het geschil betreffende de aanwervingen van troepen in Amerika, ten opzigte waarvan het ministerie reeds menigen aanval heeft moeten verduren. Intusschen kan het niet missen of er zullen ook levendige discussien in het Parlement gevoerd worden, wanneer de stukken betreffende het Bulwer-Clayton tractaat en de daarover gevoerde correspondentien overgelegd zijn, waartoe, volgens de verklaring van lord Palmerston de regering eerstdaags zal overgaan. De stemming des volks in Groot-Brittannie is intusschen in den hoogsten graad vredelievend. Het denkbeeld zelfs aan de mogelijkheid van een oorlog met Amerika jaagt de gemoederen reeds schrik aan. Men ziet in dat Engelands handel, die zenuw van den staat, door een oorlog met die republiek oneindig meer zou lijden dan door dien gevoerd tegen Rusland. Het is genoeg alleen te wijzen op Liverpool, de hoofdmarkt van katoen van geheel Europa. Die grondstof alleen verschaft reeds aan millioenen inwoners in Grootbrittannie een bestaan.

Er heeft echter, sedert het sluiten van dit tractaat in Centraal-Amerika zelf eene gebeurtenis plaats gegrepen, die de kwestie geheel van gedaante kan doen veranderen. Generaal Walker, een man, dien het niet aan ondernemingszucht en stoutheid van karakter ontbreekt, heeft, gevolgd door een handvol aanhangers, zich op weg begeven naar Nicaragua, om daarvan bezit te nemen, uit kracht van een wegens aankoop van beweerde eigenaren, verkregen regt. Die poging is hem gelukt. Hij heeft de inboorlingen weten te onderwerpen en gedeeltelijk te verwijderen en tot dusverre er zich weten te handhaven. Al dadelijk heeft hij inderdaad heilzame hervormingen in het gebied, waarover hij als dictator het bevel voert, tot stand gebragt, zoodat de Engelsche consul uit naam van zijn gouvernement hem erkend heeft, en hem zelfs de ondersteuning zijner regering moet toegezegd hebben, indien hij voortging op dezelfde wijze te besturen en geen inbreuk te

maken op de internationale regten. Ook de Noord-Amerikaansche vice-consul heeft hem erkend; de regering der Unie heeft echter sedert verklaard, dat deze zijn last te buiten is gegaan en voorbarig gehandeld had, (hetgeen de vice consul ontkent), zoodat de gevolmagtigde, dien Walker naar Washington gezonden heeft, door het Noord-Amerikaansche gouvernement niet officieel ontvangen is. Met dit al is men niet vreemd aan het gevoelen, dat Walker in den aanvang ondersteuning uit Amerika heeft genoten en van daar tijdig kennis heeft bekomen van de plannen van kolonel Kenney, een anderen waaghals, die ook eenigen aan zijne zijde wist te scharen tot eene expeditie naar Centraal-Amerika, en aldus een gevaarlijke mededinger voor Walker dreigde te worden. Intusschen heeft Kinney het er minder gelukkig afgebragt dan zijn voorganger; want hoewel zich ook grondende op de bewering, dat hij een gedeelte van Nicaragua gekocht heeft van de eigenaars, is hij door Walker schuldig verklaard aan een aanval op de integriteit van het grondgebied en mitsdien gearresteerd; doch hij heeft weten te ontsnappen, heeft een protest tegen Walker's handelingen ten zijnen aanzien in het licht gezonden, dat hem niets heeft mogen baten en is thans verbannen. Walker nu, welligt wanende de handen ruim te hebben, is verder gegaan dan gezegd werd het oorspronkelijke doel te zijn en heeft zich meester gemaakt van de Mosquito kust, zijnde juist dat grondgebied, waarover Engeland beweert, niettegenstaande het tractaat met de Amerikaansche regering, het beschermheerschap nog te mogen bezitten, een regt dat door laatstgemelde zoozeer betwist wordt.

Nu zou, wanneer Engeland en Amerika eenstemmig dachten, het alles behalve moeijelijk vallen Walker tot zijn pligt te brengen, door hem te noodzaken weer afstand te doen van de inlijving der Mosquito kust; maar zoo men ziet, bestaat er die eenstemmigheid niet, en zelfs zou het niet onmogelijk zijn, dat Walker's handeling met welgevallen door een of beide partijen gezien is, als zijnde welligt eene gunstige gelegenheid om tot eene vereffening van geschil te geraken.

Het andere geschil van Amerika en Engeland, waarvan boven reeds met een enkel woord gesproken is, betreft het aanwerven van troepen in Amerika door Britsche agenten. Dit is thans van minder dreigenden aard te zijn dan eerstgemelde kwestie, hoewel het ook een zeer ernstig voorkomen had. Men weet dat Engeland, hetwelk tijdens den oorlog met Rusland, in Duitschland, Zwitserland en Italië vreemde troepen heeft laten aanwerven, ten einde een voldoend sterk leger op de been te brengen, waarin het door zijne eigene bevolking niet kon voorzien, die aanwervingen ook aan gene zijde van den Atlantischen Oceaan wenschte uit te strekken. De Engelsche regering heeft dien ten gevolge in der tijd instructien aan haren gezant te Washington doen toekomen, ten gevolge waarvan Britsche agenten naar Amerika gezonden werden, om er troepen aan te werven. Nadat echter de Engelsche regering vernomen had dat die aanwervingen op min of meer directe wijze haar in moeijelijkheden met de Amerikaansche regering konden wikkelen, als kunnende als eene schending van het volkenregt aangemerkt worden, gaf zij last op eene andere wijze te werk te gaan, en slechts manschappen aan te nemen op het grondgebied der Britsche bezittingen in Amerika. Later, toen zij ten deze nog niet volkomen gerustgesteld was, beval zij alle recruteringen te staken, zoowel indirecte als directe. Middelerwijl echter had de Amerikaansche regering reeds bij depeche van 28 December 1855 aan haren gezant te Londen instructien gezonden, om bij het Engelsche kabinet op de terugroeping van den Britschen gezant in Amerika en van de drie consuls te Cincinnati, Philadelphia en New-York aan te dringen, als hebbende deze ter zake van die aanwervingen zich gedragen in strijd, zoowel met het volkenregt als met de landswetten, terwijl verder de gezant den last bekwam opheldering van de Engelsche regering zelve te vragen aangaande haar aandeel in deze zaak. Lord Clarendon heeft hierop geantwoord door eene weigering om den gezant terug te roepen, daar deze zijne instructien niet te buiten is gegaan, welke inhielden dat hij de Amerikaansche wetten niet mogt schenden, welke instructie tevens tot regtvaardiging konden strekken van het gedrag der Engelsche regering zelve in deze zaak.

Wanneer, zeide hij verder, Engelsche agenten, die alleen in last hadden om, op het grondgebied van de Engelsche bezittingen in Amerika, manschappen aan te werven, hun bevel zijn te buiten gegaan, dan konden daardoor noch de regering zelve, noch hare diplomatieke agenten verantwoordelijk gesteld worden. In dit geval kon men op eerstgemelden eene regtvaardige straf toepassen; en werkelijk zijn dan ook eenige dier agenten voor de Amerikaansche regtbanken gedaagd waarop eene veroordeeling gevolgd is. De regering der Unie heeft op dit antwoord eene nieuwe depeche laten volgen, waarin zij zeide met de gegeven verklaringen geen genoegen te kunnen nemen. Zij bewees dat, niettegenstaande de heer Crampton door den president Pierce op de processen tegen de werves indachtig is gemaakt; en eerstgemelde hem een afschrift heeft getoond van een brief, waarin de agenten aangeschreven worden om de recruteringen te staken, omdat deze tegen de Amerikaansche wetten aandruischen, die recruteringen evenwel onveranderd voortgezet werden, en dit door middel van Engelsch geld. Ook werd de gouverneur van Nieuw Schotland thans bepaaldelijk en wel heftig beschuldigd. Het Engelsch kabinet heeft hierop geantwoord, nagenoeg in dezelfde bewoordigen als bij de eerste gelegenheid; doch er volgde tevens eene soort van verontschuldiging, daar lord Clarendon verklaarde in geen enkel opzigt eenige schending der Amerikaansche wetten bedoeld te hebben. Na dien tijd zijn er nog meer nota's tusschen beide regeringen gewisseld, welke nog niet volledig bekend zijn; maar zooveel schijnt seker, dat de president Pierce niet langer op de terugroeping van den Engelschen gezant te Washington blijft aandringen en dat de heer Buchanan, tijdens hij nog Amerikaansch gezant te Londen was, met de ophelderingen, hem door lord Clarendon gegeven, tamelijk wel te vreden, is gesteld. Men denke echter daarom nog niet dat het geschil geheel en al vereffend is.

Duitschland.

In de Pruissische tweede kamer is kortelings gehandeld over een onderwerp dat allezins de aandacht verdient namelijk over de gemeentewet in de Rijnprovincie. Er bestaat daar, sedert het Fransche bewind, geen onderscheid tusschen de steden en het platte land, tusschen den burger en den boer; even zoo zijn daar sedert dien tijd meer andere verdeelingen van klassen en standen verdwenen. Deze staat van zaken die nu reeds sedert vijftig jaren bestaat, heeft daar zoo diep wortel geschoten, dat de Pruissische regering tot dusverre vergeefsche moeite heeft gedaan, om deze instellingen door andere te doen vervangen. In 1845 kreeg de Rijnprovincie een gemeentewet, geheel in den geest van de bevolking waarin geen sprake was van afscheiding der steden van het platte land. Na 1848 schonk de Rijnprovincie aan de oude provincien de crimineele procedure, een gedeelte van het Code pénal, de jury eindelijk, door de gemeentewet van 1850, gelijkheid aan alle burgers in de gemeente zonder eenig onderscheid of het eene stad of een dorp is. Maar sedert dien tijd heeft men op nieuw achtereenvolgende de gemeentewet van 1850 in de oude provincien afgeschaft door onderscheid te maken tusschen de steden en het platteland. De heerlijke regten werden hersteld en vormden als 't ware den sluitsteen van den ouden staat van zaken, die overal ten behoeve van de mannen der uiterste regterzijde hersteld werd. Nu wil men ook aan de Rijnprovincie een ontwerp van gemeentewet opdringen, waarin weer onderscheid gemaakt wordt tusschen steden van 10,000 zielen en daarboven aan den eenen, en de kleinere steden en het platte land aan den anderen kant. Deze wet is voor de steden zoo als zij in den loop der zittingen werd gewijzigd, aangenomen en besloten, de wet tot ampliatie der gemeentewet van 1845 niet aan eene herziening door de regering te onderwerpen om beide tot een geheel te brengen. Men moet voor eene ampliatie wet nog stemmen. De beslissing der kamer beslist voor langen tijd het lot van de Rijnprovincie. Kleef, Meurs, Geldern enz. zullen volgens deze wet ophouden steden te zijn en tot het platteland gerekend worden.

Levensberigt van den beruchten graaf de Croy.

Kort geleden is een beruchte Chevalier d'industrie, die, onder den naam van graaf de Croy, in de Rijnprovincien allerlei bedrog heeft gepleegd, in hechtenis genomen en gevankelijk naar Coblentz gebragt. Thans zijn van dezen befaamden graaf de volgende even belangrijke als min bekende bijzonderheden openbaar gemaakt.

De eigenlijke naam diens persoon is Josef Gerothwohl. Hij is de zoon van een overleden koopman te Frankfort a. d. Main, in welke stad hij in Junij 1808 ter wereld kwam. Zijn vader bestemde hem voor den koophandel, en na het ontvangen van het noodige voorbereidend onderwijs begon hij zijne loopbaan als kantoorbediende in de zaak zijns vaders en vervolgens in het handelshuis van R. A. Ellissen, in zijne geboorteplaats. Toen hij den ouderdom van 19 jaren had bereikt, ging hij naar Engeland, waar hij, naar men wil, een bankiershandel zou hebben opgerigt onder den firma van Josef Gerothwohl. Daar speelde hij de rol van een voornaam persoon, maakte groote vertooning, werd onmetelijk rijk geacht en maakte kennis met vele personen van hoogen stand, en onder anderen ook met den markies Henri de Croy. Kort daarop werd hij verloofd met diens zuster Clementine de Croy en huwde deze in Mei 1835. Het duurde niet lang of de jonge vrouw bemerkte, dat de millioenen waarvan men haren echtgenoot de bezitter dacht, niet aanwezig waren. Door schuldeischers hard gevallen, zagen zij zich zelfs genoodzaakt Engeland te verlaten. Volgens eigen opgave zou echter dit niet de oorzaak van zijn vertrek zijn geweest, maar zou zijn broeder Maximiliaan de bankiers en commissiezaak voortgezet en de zaken in 1836 geeindigd hebben.

Gerothwohl begaf zich toen naar Spanje in het leger van Don Carlos, en later naar Parijs, waar hij met zijne vrouw op zeer kostbaren voet leefde. Hij kocht van den generaal de Galbois het kasteel *Moy*, bij Laon, voor de som van 800,000 francs. Hij verliet dat kasteel echter spoedig daarna en ging nog tegen het einde van 1836 met zijne vrouw naar Hamburg. Van toen af noemde hij zich, ook in authentieke stukken, Claudius Frans Josef Gerothwohl de Croy. Omstreeks 1837 trokken de echtgenooten naar Höchst aan den Main en verkochten inmiddels weder het kasteel *Moy*, dat nog niet geheel betaald was, hetgeen 300,000

francs, verlies, voor hem opleverde. Op datzelfde tijdstip noemde hij zich Gerothwohl graaf de Croy; op welken naam hij zich in het kerkregister liet inschrijven, bij gelegenheid der geboorte van zijnen zoon. Korten tijd daarna vertrok hij van Höchst naar Offenbach waar hij reeds tijdens zijn verblijf in Engeland een landgoed voor 30,000 gulden had gekocht. Toen nu echter het plaatselijke bestuur voldoende opgaven omtrent zijn persoon en ook het aantoonen zijner middelen van bestaan vroeg, reisde hij ijlings af, zonder het gevraagde te geven.

In den aanvang van Gerothwohls verblijf te Offenbach, leefde hij op zeer gunstrijken voet, maar kort daarna krompen zijne middelen op sterke wijze in en hij maakte aanzienlijke schulden, tot delging van welke hij wissels trok, die niemand betalen wilde. Daardoor kreeg hij den naam van zwendelaar. Op een daar wonend koopman, had hij reeds uit Londen *f* 6000 wissels getrokken, die geaccepteerd en betaald werden, zonder dat de betrokkene, die het geheele bedrag verloor, tegen den vervaltijd gedekt was, wat dezen stellig toegezegd was. Een paar jaren daarna, werd het landgoed, dat voor *f* 30,000 gekocht was, weder voor *f* 24,000 verkocht.

De graaf de Croy, die naar het uiterlijke zonder middelen was, vertrok toen van Offenbach naar Bieberich, in het hertogdom Nassau en later naar Mainz. Op beide plaatsen maakte hij eene zeer groote vertooning. Toen hem echter het gevaar eener geregtelijke vervolging, uithoofde eener beschuldiging van vervalsching in geschrift, boven het hoofd hing, besloot hij in October 1845 zich uit de voeten te maken en Duitschland voor langen tijd te ontwijken. Dadelijk daarna riepen de Nassausche regtbanken de crediteuren op, van welke het bleek, dat zij die opgekomen waren omtrent *f* 40,000 verloren. In diezelfde jaren waren door hem echter nog meer bedriegerijen gepleegd.

Gerothwohl had zich namelijk weten te dringen in den wisselhandel, welke door twee broeders, Werner genaamd, in Frankfort en Offenbach werd gedreven. Daarbij hadden de reusachtigste zwendelarijen plaats en er had spoedig na de vlugt van Gerothwohl een faillissement plaats. Er werden geregtelijke instructien en vervolgingen te werk gesteld en daarbij werden de beide broeders Werner na eene gevangenis van een jaar door de regtbank voorloopig ontslagen. Daarvan maakten beide broeders gebruik, om naar Amerika te vlugten.

Uit het genoemde onderzoek is gebleken dat de wisselzaken van den gaaaf de Croy van September 1842 tot 1845 meer dan *f* 342,000 hadden bedragen, en dat de opengelaten vervaltijd dan eerst werd ingevuld als de wissels geplaatst waren terwijl de acceptatien der meeste wissels van de Croy valsch waren. Van zulke wissels waren er tot November 1845 voor een bedrag van *f* 119,000 in omloop.

Gerothwohl, die gelukkig ontkomen was aan het hem dreigende onweder, kwam onverhinderd te Freiburg aan; later ging hij met zijne familie naar Nimes en vervolgens naar Afrika. Van daar naar Frankrijk teruggekeerd en te Parijs gekomen, geraakte hij om eene nog niet toegelichte oorzaak in den kerker, waar hij omstreeks een jaar bleef. Na zijn ontslag — in 1849 — vestigde hij zich te Roppard, van waar hij duizende kruiken gewoon water, uit de zure bron van Romscheid, onder den naam van echt Seltzerwater naar het buitenland deed verzenden. Toen nu de correctionneele regter te Coblentz hem daarover dagvaardde, verwijderde hij zich, heimelijk en liet eene menigte schulden achter, waarbij de vele geprotesteerde wissels niet gerekend zijn, die spoedig uit Frankrijk werden teruggezonden.

In den zomer van 1851 kwam hij in aanraking met generaal Dembinski, die hem eene zaak ter uitvoering in Engeland opdroeg. Daar aangekomen, berigtte hij onder den aangenomen naam Ungar, dat hij eene algemeene commissie- en agentzaak op groote schaal had gegrondvest, poogde betrekkingen met kooplieden aan te knoopen en schijnt menigeen te hebben opgeligt. Plotseling verscheen hij weder in Frankrijk, waar hij in de laatste maanden van 1852 in de gijzeling zat.

In het volgende jaar kwam hij, na eenig verblijf te Brussel en eenige daar bewerkstelligde zwendelarijen, ook naar Nederland, en wel naar Maastricht, nu en dan ook naar Sittard. Hij noemde zich onafgebroken graaf de Croij en gaf voor tot eene der eerste geslachten van Frankrijk te behooren. In den herfst van 1854 stichtte hij te Vaals eene geneeskundige inrigting ter behandeling van zieken door koud water. Die geheele onderneming bleek echter niets anders te zijn dan eene zwendelarij op groote schaal, door welke vele, zoowel nabij als verafwonende personen voor aanzienlijke sommen werden bedrogen. Uithoofde van die bedriegerijen is thans ook bij de regterlijke magt in Nederland eene instructie begonnen.

Met het begin van het vorige jaar werd Gerothwohls schoonzuster, de markgravin Franciska Pauline, gehuwd met den markies van Ferrières-Sauveboeuff, uithoofde van wisselvervalschingen te Laos gearresteerd, waarin ook Gerothwohl verwikkeld was, weshalve hij, kort daarop aldaar komende op 15 April werd aangehouden, doch spoedig weder ontslagen werd. Hierop naar Homburg en met zijne familie naar Giessen getrokken, werd hij wegens het uitgeven van twee blijkbaar valsche wissels gearresteerd en aan de Hessische, criminele regtbank overgeleverd. Nadat de instructie aldaar was gesloten, kon hij de reis maken om door den Pruissischen regter te Keulen in verhoor te worden genomen, uithoofde van verschillende valsche wissels die hij in den zomer van 1852 uit Londen onder de zwendelfirma Ungar, Cunliffe & Co. aan een huis te Keulen had geëndosseerd.

Gerothswohls vrouw en kinderen hebben zich voorloopig naar Frankrijk begeven, waar zij van de broeders haars mans een klein jaargeld ontvangen. De vrouw schijnt niet dadelijk medegewerkt te hebben aan de vervalschingen van haren man, doch heeft niettemin kennis van zijne misdadige handelingen moeten hebben gehad en deze hebben bevorderd, zoowel omdat zij wist dat de naam van graaf de Croy, waaronder hij in de wereld optrad en bleef arbeiden, en zich in authentieke stukken aldus liet noemen, valsch was, als omdat zij deel nam aan de misleiding der wereld, door het leven op een zeer glansrijken voet en het maken van eene vertooning waarvoor zij moest weten dat de middelen ontbraken. De kinderen worden door authoriteiten en bijzondere personen, in aan hen afgegeven getuigschriften om hun gedrag en bekwaamheden geprezen.

Wat den graaf de Croy zelven betreft deze heeft het grootste deel zijns levens op reis door gebragt. Hij is met vele hooggeplaatste personen in aanraking gekomen en hield er van als legitimist te worden aangezien. Hij is zeer bedreven, heeft neiging tot pogchen, is beschaafd in zijne manieren en bezit kennis. Hij spreekt en schrijft onderscheidene Europesche talen, vooral is dit het geval met het Engelsch en Fransch.

Zoo is dan nu het eerste bedrijf afgespeeld van het drama dat den levensloop van een sluwen misdadiger vertoont, en hoogst-merkwaardig is te noemen, zoowel door den zeldzaam langen duur als de rijke verscheidenheid en belangrijkheid der episodes, en eindelijk om den hoogen rang en de kennis der door hen bedrogen personen.

STAAT van de gevallen regens en der temperatuur van den 1sten tot den 7den Junij 1856.

		gevallen regen. in millim.	uitgedampt. in millim.	Temperatuur. maxim.	minim.
Zondag	1	19.7	2.8	30.2	23.4
Maandag	2	20.4	2	29	24.4
Dingsdag	3	4.6	2.9	31	24.5
Woensdag	4	26	1.1	27.6	24
Donderdag	5	10.7	2	29.8	24
Vrijdag	6	26.6	2.1	30.7	22.6
Zaturdag	7	2.1	2.9	29.6	24
Totaal		110.1	15.8		

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Kakao. Den 7en dezer, van Plantaadje *Concordia*, 49 balen en van plantaadje *Caledonia* ⅔ 16 dito, a 19,06 cent.

Katoen. Den 9n. dezer, van plantaadje *Sarah*, 42 balen schoone a 28,27, cent.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 7den dezer, het schip *Jonkvrouw Geertrui*, kapt. Bouwen, van Amsterdam.

Idem, de Nd. Am. brik *Oceanus*, kapt. W. Adams, van Glouc ester. Passagiers: de Heer S. van Praag en zoon.

Uitgeklaard.

Den 7 dezer, het schip *Aidina Anna Susanna*, kapt. B. W. Schenk, naar Amsterdam, lading: 298 vaten en 65 vaatjes Suiker 450,522 pond en 1 legger Dram 75 gallons.

Idem, de Eng. brik *Pelgrim*, kapt. H. Doawe, naar Portland, lading: 129 vaten Melassie 17,314 gallons, 27 balen Kakao 4210 pond. 6 vaten Hunden 2550 pond en 69 stukken diverse □ Hout.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bougnenon. Sluit ultimo dezer.

ADVERTENTIEN.

GODSDIENSTOEFENING bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente*, WOENSDAG den 11den dezer, 's avonds te *half zeven* ure.

(3433) Worden bij inschrijving te Koop aangeboden:

P. m. **25 VATEN SUIKER** van Plantaadje *Boxel*.

P. m. **32 VATEN DITO** van Plantaadje *Rozenburg*, en

13 BALEN SCHOONE KATOEN van Plantaadje *Perseverance* ½ aandeel.

De inschrijvingen zullen aangenomen worden ten Pakhuize van den ondergeteekende tot Woensdag den 11n. dezer, des voormiddags 10 ure.

Paramaribo, den 9 Junij 1856.

THOMAS GREEN qq. c. s.

Let op den voornaam.

De **WERKPLAATS** van den ondergeteekende, zal *HEDEN* verplaatst worden in het Huis allernaast dat, bewoond door de familie Bixby.

J. M. POLAK.

Mr. Zadel, Tuig en Koffermaker.

(3434)

Gedrukt bij **J. C. MULLER Az.**